

(Kort bemærkning).

Frank Jensen (S):

Det er jo ikke den danske regerings skyld, at den amerikanske præsident og Storbritanniens premierminister ikke længere ville blive i FN-spo-ret. Det kan man ikke laste den danske regering for, ej heller Det Konservative Folkeparti.

Men jeg vil så bare spørge: Når nu amerikanerne og Storbritannien brød ud af sporet her, kunne den danske regering vælge anderledes, end den har gjort? Man kunne jo dermed markere, at den linje, man selv har stået for, skulle manifesteres i en eller anden forstand, selv om jeg er enig i realiteterne, når nu amerikanerne og Storbritannien har truffet deres valg. Man kunne jo fra Det Konservative Folkepartis side manifestere sig i regeringen og sige: O.k., nu får vi ikke ønsket om FN-spo-ret opfyldt, men så kunne vi fra dansk side forsøge at lave en alliance, bl.a. med de andre nordiske lande og måske også nogle andre europæiske lande, og sige, at så bliver vores bidrag en humanitær indsats under den USA- og Storbritannien-ledede aktion.

Har det overhovedet ikke indgået i Det Konservative Folkepartis overvejelser, at Danmark ikke nødvendigvis skulle stille op lige bag ved George W. Bush som en af de fremmeste fortalere for, at der skulle være militært bidrag? Jeg vil gerne spørge fru Pia Christmas-Møller: Har det overhovedet ikke være inde i overvejelserne at komme med et andet bidrag fra dansk side end det militære?

(Kort bemærkning).

Marianne Jelved (RV):

Jeg tror, at Det Konservative Folkeparti og Det Radikale Venstre er enige om, at krigen er den sidste udvej. Det har været det, vi altid har understreget igennem årene.

Det Radikale Venstre har støttet regeringen og USA i, at der skal lægges militært pres på Saddam Hussein og Irak, da den danske regering meldte ud i januar måned i år. Vi støttede også, at »Sælen« blev flyttet til Golfen. Jeg har i hvert fald i februar måned telefonisk givet statsministeren tilsagn om, at det var helt i orden. Våbeninspektørerne var til møde i Sikkerhedsrådet den 7. marts og aflagde rapport, og det blev besluttet, at de skulle komme igen den 27. marts. Nu står der i notatet fra regeringen:

»Drøftelserne har drejet sig om, hvornår det er tid til at drage konsekvenserne af de irakiske krænkelser.«

Når nu krigen er den sidste udvej, hvorfor vil Det Konservative Folkeparti så ikke lade våbeninspektørerne komme tilbage den 27. marts og aflægge deres rapport?

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Fru Pia Christmas-Møller. Og derefter har jeg noteret fru Margrete Auken og fru Anne Baastrup. Det er dem, jeg har på sedlen. Først fru Pia Christmas-Møller.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Som jeg flere gange har redegjort for under denne debat, så mener jeg, at skræller man alt til side og når ind til benet i denne sag, så er det et spørgsmål om, på hvis side vil man være. Vil man kæmpe aktivt for demokratiernes og den frie verdens sag, eller vil man passivt lade dikta-tørerne få frit spil? Det er kernen i den sag, vi har på dagsordenen i dag.

Jeg er fuldstændig enig med fru Marianne Jelved i, at krigen er den sidste løsning, men nu har Saddam altså haft 12 år og 4 måneder til at lade sig afvæbne frivilligt, men han har jo med meget stor præcision hele tiden lavet en stop-go-politik over for våbeninspektørerne. Og nu vil et mindretal her i Folketinget skyde våbeninspektørerne foran sig. De vil naturligvis hele tiden, som sagen er, sige, at der gøres fremskridt, men opgaven kan kun løses, hvis Saddam uophørligt positivt aktivt medvirker. Det har han endnu ikke gjort.

Hvad begrundes en tillid til, at Saddam skulle gøre det nu? Jeg har svært ved at se det. Nu må vi tage det politiske ansvar på os, og verdens førende nation har sagt, at det er nu. Så mener jeg, at Danmark må tage stilling. Vi må træde i karakter, og vi har altså i Det Konservative Folkeparti fundet, at der ikke kan være tvivl om, på hvis side vi må være.

Med hensyn til spørgsmålet om FN-spo-ret mener jeg, at situationen er lige så klar, som den var og måske endnu mere klar, end den var i 1998, og her vil jeg gøre hr. Jørgen Estrups ord til mine, for det kan ikke siges mere præcist. Jeg citerer fra Folketingsdebatten 17. februar 1998:

»Derfor er det afgørende, at regeringen uden tøven eller forbehold fastslår, at man har det nødvendige FN-grundlag. Det har man nu haft mulighed for at gøre på baggrund af dels en række udenforstående eksperter udsagn, dels andre landes synspunkter, dels egne eksperter udsagn.«